

bevare Haabet om en anden Nationalgrændse, da er jeg tilbøielig til at tro, at den bedste Vej for Styrelsen af dette Haab og dets Opfyldelse her i et saadant nordisk Forbund, ikke dog gennem Krig saa lidt som nu, men gennem en forstærket Erkjendelse paa den anden Side af Nordens almindelige og vor særegne Ret til Grændsen. Men jeg forstaaer, at de Herrer, som ere saa optagne af den store Opgave paa 12te—13de—14de Aar at føre en Smaapolitik mod Folkethinget, ikke kunne tænke dem Muligheden af, at vi kunde faae et Styre her eller et Styre her i Norden, som kunde forsøge, om der var nogen Mening i, hvad man i Ungdommen sang om det frie, mægtige Norden, Folket i Norden, der skulde føre til Seir Folkenes Sag. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Forsvarsvæsenets Ordning, fordi denne selvfølgelig vil blive væsentlig afgjort i mange væsentlige Punkter i Forhold til den Myndighed og den Tillid, som den Regjering besidder, der tager den alvorlige Sag op til Løsning sammen med andre politiske Spørgsmaal. Vi komme Alle til under en saadan Ledelse af de da foreliggende Hensyn at bøje os mod hinanden, kun at det, der bliver gjort, sigter til Fædrelandets Forsvar og ikke til at oprette særlige Stater i Staten, ikke til militæriske Formaal. Men jeg skal dog sige, at naar det er sagt, at vi maatte gjøre Noget for Kjøbenhavn, saa beror det dog vist paa en Misforstaaelse af, at her ikke er befæstet. Thi vi have et befæstet Kjøbenhavn. Det glemmer man, naar man taler om Kjøbenhavn. Kjøbenhavn er nemlig befæstet mod Søfiden, og det er ikke noget Unyttigt det, der er lavet; det er noget Virksomt. Jeg er saa heldig at kunne bilægge min Paastand med Bevis fra en Mand, hvis Sagskundskab Ingen her vil eller kan angribe. Han har ikke sin Kundskab paa anden Haand, han har den paa første. Det er en tidligere Krigsminister, der nu er i den øverste militære Stilling i Landet næst Krigsministeren, ialtfald tjenestegjørende i den øverste militære Stilling her i Landet. Han har sagt, at Betingelserne nu ere fyldestgjorte for Kjøbenhavn mod Søfiden til at afværge et virksomt Bombardement. Han har gjentaget det og særlig bevidt det gennem et Foredrag, som jeg vil henvisse til. Det er fra Samlingen 1878—79, Sp. 2117 i Folkethingstidenden. Jeg skal anføre blot et enkelt Citat: „Jeg har sagt“, siger han, „at naar vi faae disse 6 14 Tommers Kanoner, saa ville disse Kanoner, anvendte paa Kystbatterierne og paa de havende Forter, kunne

forhindre et virksomt Bombardement“. Naar jeg altsaa her siger, at vi have en Befæstning og have udstyret denne saaledes, at Kjøbenhavn fra Søfiden er beskyttet mod et virksomt Bombardement, da støtter jeg mig paa den mest sagkyndige Autoritet, som jeg antager maa siges at være her i Landet paa dette Omraade. (En Stemme: Hvem er det?) . . . Det er forhenværende Krigsminister Rauffmann. Dette maa man ikke glemme, naar man taler om at gaa videre med Hensyn til vort Forsvar, og det er altsid og Udgangspunkt for, hvad der kan gøres med Hensyn til Forsvarets Ordning paa de øvrige Steder. — Det sidste Punkt i Dagsordenen er altsaa om den nye Regjering. Nu veed jeg jo saa godt, at derom ere vi Alle enige. Der er jo ikke en Eneste, der tvivler om under den nuværende politiske Situation, at den nuværende Styrelse ikke kan fremme selv flere almindelige Ting, end sige da Forsvarsvæsenets Ordning, hvor mange forskellige Anstuelser skulle samles under een Hat, og den ene Part skal bringes ned fra sin himlende Høide med de 100 Mill. til Kjøbenhavn, og den anden Part, Flertallet, maatte hjælpes til at føie sig ind under den almindelige Beslutning. Det ligger selvfølgelig ikke for den nuværende Regjering, og det er heller ikke Regjeringens Opgave. Det er kun en Sideopgave, som den lader falde, saa tidt det skal være, men dens Opgave ligger jo paa et helt andet Felt, det vide vi Alle. Betingelsen er altsaa ganske naturlig en Regjering, der tager denne Sag op ved Siden af, at den tager andre, ligeledes af den nuværende Regjering henlagte eller forgjemte Sager op til Behandling, sætter sit Liv ind derpaa og søger at føre den igennem. Ganske vist kommer det an paa, hvad en saadan Regjering duer til; men jeg er sikker paa, at en Regjering, der duer, vil ikke mangle Medvirkning fra det Flertal, som nu slutter sig med den ærede Ordfører om vort Forslag.

Jeg har endnu et Par Bemærkninger at gjøre om den anden Dagsorden. Det ærede Medlem fra Helsingør (Thorsen) var saa venlig at fortælle, at jeg var et Medlem uden politisk Farve, at jeg gif for løse Stemningers Paavirkning, og derfor ikke turde eller vilde Noget, og den høitærede Minister sluttede sig af ganske Hjerte dertil, og derfor duede jeg ikke til at komme ind i den af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) foreslaaede Kommission. Det er visseelig sandt, at jeg duer ikke dertil; men den første Forudsætning er ligesaa ærefuld for min ærede Kollegas Opfattelse, som den er usand. Derimod har han